

Ett nytt land

3:e pris, klassen svenska som andra språk, av Hiba Alsaleh

Det var dags för mig och min familj att flytta till ett nytt land som vi känner ingen där. Där ska vi skaffa ett nytt liv som vi kommer att sakna våra kusiner i. Det var Sverige som vi ska flytta till. Det var jättesvårt att lämna mina kusiner som jag har växte upp med. Jag var glad och ledsen samtidigt. Jag var glad för att jag och mina syskon ska börja skolan, i Syrien eller Libanon gick vi inte heller i skolan. I Libanon brukade de säga att det finns ingen plats för er eller vi måste betala pengar för bussen och vi var fem barn som vill börja skolan. Mina föräldrar kan inte heller betala för bussen. Jag brukade sitta framför huset som vi kan inte säga hus för att det var ett tält som vi bodde där i flera år. Så jag brukade sitta och kollar på barnen som åker bussen till skolan jag frågar mig själv flera gånger när ska vi också börja gå skolan. Och jag var ledsen för att jag ska lämna mina kusiner.

Innan några veckor kom mina kusiner till oss. Vi var mer än 20 personer som vi lagar mat tillsammans sover tillsammans vi gör allt tillsammans. Dagarna går så förfört och snart är det dags för oss att lämna de. Ibland vi glömmer att vi ska lämna de och när vi kommer ihåg att vi ska lämna varandra då börjar alla gråta.

Det kvar några timmar innan vi åker. Jag kommer ihåg att vi var hos min morbror. Hans fru lagde mat till oss. Alla som var där satt samt åt men jag och min mamma kunde inte äta. Tänk att du ska lämna någon som du kan inte leva utan. Nu när jag kommer ihåg att jag åt inte säger till mig själv varför du åt inte det var sista gång som du sitter och äter med de. Sista minuter jag kommer inte ihåg hur vi farväl mina kusiner. När vi åkte till flygplats hela väggen grät jag.

Första dagen i Sverige som jag sa vi känner ingen har. Det var två personer som väntade på oss, de var från kommunen. Vi åkte på väggen till den här ny lägenhet som vi ska bor i. Vi såg inga bilar som kör på väg det var bara träd. Min lilla bror frågade min mamma, det finns inga människor som bor här eller? Sen var vi fram och var jättetrött så vi sov direkt utom att äta. Efter några timmar vaknade jag. Jag tänkte att det var en dröm inte i verkligheten men tyvärr det var i verkligheten. Vi satt hem i flera månader sen det var dags för mig att börja gå i skolan. I första dagen var jag jättenervös och rädd för att det var många elever som jag känner inte. Nu måste jag lära mig ett nytt språk absolut det var jättesvårt att lära mig svenska men med tiden man blir bättre och bättre. Mina klasskamrater var inte snälla mot mig.

En gång hade jag musik med de, vi står och väntar på läraren då såg jag att de står och pratar om mig. Man behöver inte förstå vad de säg man kan se på ögonen vad de pratar om. Det hände med mig en gång till men det var på idrotten. Vi måste spela brännboll och jag kunde inte spela den då började de skratta mot mig. Jag grät hela lektionen. Efter lektionen gick jag till min lärare jag sa till henne vad som har hänt med mig. Hon sa att hon ska säga till idrottsläraren. Det var sista gången.

Nu om man frågar mig ska du flytta ifrån Sverige så svarar "absolut nej" men jag kan besöka mina kusiner.